

РЕШЕНИЕ

№ 8003

гр. София, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 30.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7730** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, чрез представител по пълномощие адв. Т. М., против отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване) от 03.08.2022 г., постановен от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Турция, по заявление рег. № 22003680/29.04.2022 г.

В жалбата се твърди, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен като постановен в противоречие с материалния закон и е необоснован. Липсват мотиви, няма съображения за системност, а само бланкетно се сочи правната норма на чл.10, ал.1, т.20 ЗЧРБ. Към заявлението на турския гражданин са приложени всички изискуеми от закона писмени доказателства, но с постановления отказ е нарушено правото му на семеен живот. Жалбоподателят има граждански брак с българка и отказът нарушава правата му по чл.8 ЕКПЧ. Моли съдът да отмени отказа и върне преписката за ново разглеждане от компетентния орган. Представя писмени бележки

Ответникът – А. Г. Д., завеждащ консулската служба в Генералното консулство на РБ ва гр.-О., чрез процесуалния си представител юрк. З. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсулско възнаграждение.

СГП редовно призована, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано пред Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Турция, въз основа на заявление № ODR2200363380/29.04.2022 г., подадено от М. Й., гражданин на Република Турция. В заявлението е отразено, че Й. е [дата на раждане] в [населено място] – Турция. Сключил е граждански брак на 29.03.2021 г. в [населено място] с Н. Г. Х., гражданка на РБ. Кандидатства за виза тип "D". Към заявлението са приложени копие от личния паспорт на молителя, у-ние за граждански брак, декларация за осигурено жилище под наем в [населено място], [улица] договор за наем, Декларация от Н. Х., че ще осигури издръжката на съпруга си и че бракът не е сключен с цел заобикаляне на закона, декларация по чл.2, ал.6 ЗЧРБ, декларация по „чл.20а ат ЗВПНРБ, у-ние за открита сметка в Търговска банка „Д“ АД вложени 7 828,78 лв., у-ние за липса на съдебна регистрация от главната прокуратура в [населено място]-Турция. По делото е представен Отказ, постановен от ответника на 03.08.2022 г. В хода на съдебното производство бяха изискани становища от трети, неучастващи по делото лица – Дирекция "Миграция", ОД на МВР и ДАНС във връзка с осъществената съгласувателна процедура по издаване на виза, тип "D" на жалбоподателя. От ОД на МВР-П. е представено писмо рег. № 5386р-3871/21.07.2022 г. с мнение за отказ от издаване на исканата виза. От ДАНС е представено писмо рег. № ПД-31-3275/10.07.2022 г. до ОД на МВР-П., както и писмо рег. № М-20624/21.10.2022 г. до АССГ, от което е видно, че съгласувателната процедура е проведена от ТД „Национална сигурност“.- П. и ведомството дава отрицателно становище на молбата за виза, тъй като турският гражданин е обвиняем за деяние по чл.209 НК.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Съгласно чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 (за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Разпоредбата на член 8, параграф първи от КЗПЧОС регламентира правото на всеки на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В жалбата се сочи именно нарушение на правото на семеен живот, поради което и съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът намира, че тя е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визов режим /НУРИВОВР/, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б.. Чл.34, ал.1 от НУРИВОВР определя, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република Б., като за отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. На съда е служебно известна Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи, съгласно която

ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед консулските длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица отказа за издаване на виза. Със Заповед № 152/03.09.2021 г. на Генералния консул на Република Б. в [населено място] Д. е упълномощен да взема самостоятелни решения за издаване на или за отказ от издаване на визи. Въз основа на горното съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия. Спазена е формата на акта - стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ съгласно Приложение 7 към чл.34, ал.1 НУРИВОВР. Отбелязани са правните основания за отказ – чл.10, ал.1, т.20 ЗЧРБ. Изложени са и кратки мотиви – при предишно пребиваване в страната чуждестранният гражданин системно е извършвал нарушения на обществения ред. Не се установяват нарушения на административнопроизводствените правила, обуславящи отмяната на заповедта. Актът е съответен на материалния закон и неговата цел.

Със заявление № ODR2200363380/29.04.2022 г. турският гражданин М. Й. кандидатства за виза за дългосрочно пребиваване (виза тип "D") на основание чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ - в качеството му на член на семейството на български гражданин. Основанията за отказ за издаване на виза са 26, изчерпателно изброени в чл.10 ЗЧРБ. В обжалвания административен акт на чужденеца е отказано издаване на виза от тип "D" на основание чл. 10, ал. 1, т. 20 ЗЧРБ, т.е. защото при предишно пребиваване в страната системно е извършвал нарушения на обществения ред. В настоящия случай това е установено с информация от ДАНС, Дирекция "Миграция" и ГД "НП" - МВР, съгласно която чуждестранният гражданин при предишни престои в страната е извършил престъпление от общ характер – измами по чл.209 НК. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци - граждани на трети страни, е свързана преди всичко с охраняване на националната сигурност.

Разпоредбата на чл. 8, § 1 КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Държавите, без да нарушават произтичащите за тях ангажименти от договорите, могат да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на чл. 8, § 2 КЗПЧОС. Съгласно посочената разпоредба намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната, и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, § 2 са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата.

Съдът намира, че в конкретния случай намесата на администрацията и влиянието на нейните действия при упражняване на гарантираните от чл. 8 от ЕКЗПЧОС права на жалбоподателя е осъществена при условията на чл. 8, § 2 от Конвенцията, т.е. при наличие на законова норма, даваща правомощия на административния орган да предприеме действия в защита на обществения интерес и при съобразяване с принципа на пропорционалност.

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2

и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Видно от данните по делото, няма връзка между Република Б. и семейния живот на чужденеца по начин, налагащ правото му на постоянно пребиваване в РБ, тъй като съпругата му - гражданин на Република Б., може свободно да пътува в чужбина, още повече, че Република Турция е съседна държава. В своята практика ЕСПЧ приема, че държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхната територия (Решение от 12.06.2012 г. по дело В. срещу А., пар.78), както и че правото на семеен живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот (Решение от 28.11.1996 г. по дело А. срещу Н., пар. 71).

Неоснователно е и оплакването на жалбоподателя за липса на мотиви. Макар и кратки/с оглед предоставеното място във стандартния формуляр/ изложените мотиви са достатъчни и ясни, основаващи се на събраните в хода на производството доказателства. Като част от мотивите следва да се разглеждат и събраните в хода на административното производство доказателства, а именно изложеното в преписката по извършената съгласувателна процедура основание на ТД на ДАНС да даде отрицателно становище по искането за издаване на виза.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото въз основа направеното искане и чл. 143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран , на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, против отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване) от 03.08.2022 г., постановен от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Република Турция, по заявление рег. № 22003680/29.04.2022 г.

ОСЪЖДА М. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: